

Tajemství zrození.

Když lidé říkají, že ve způsobu přidělení narození je velká nespravedlnost, tak nevědí, co tím činí!

S velikou vytrvalostí tvrdí jedni: „Je-li na světě spravedlnost, jak se může narodit dítě zatížené dědičnou nemocí! Nevinné dítě musí nést hříchy rodičů.“

Jiní říkají: „Jedno dítě narodí se v bohatství, jiné v trpké chudobě a nouzi. Při tom nemůže vzniknout žádná víra ve spravedlnost.“

Nebo: „Připustíme-li, že rodiče mají být potrestáni, tak není správné, že se tak stalo nemocí a smrtí dítěte. Dítě musí přece při tom nevinně trpět.“

Tyto a podobné řeči hemží se po tisících mezi lidmi. Dokonce i vážně hledající lámou si nad tím někdy hlavu.

S prostým vysvětlením, že „nevyzpytatelné jsou cesty Boží, které všechno vedou k dobrému“, není touha po „proč“ zprovozena ze světa. Kdo s tím má být spokojen, musí se tomu **tupě** odevzdat nebo každou tázající se myšlenku ihned potlačit jako bezpráví.

Tak to není chtěno! Otázkami najde se pravá cesta. Otupělost nebo násilné potlačování připomíná jen otroctví. Bůh však nechce otroky! Nechce tupé podrobení se, nýbrž svobodný, vědomý pohled vzhůru. Jeho nádherná, moudrá zařízení nemají zapotřebí zahalovat se do mystické temnoty, nýbrž nabývají na

své vysoké, nedotknutelné velikosti a dokonalosti, jestliže volně leží před námi! Nezměnitelně a nepodplatitelně, ve vyrovnaném klidu a jistotě konají nezadržitelně své věčné působení. Nestarají se o zášť nebo uznání lidí ani o jejich nevědomost, nýbrž dávají každému jednotlivě až do nejjemnějších odstínů zpět ve zralých plodech to, co on jako setbu rozesel.

„Boží mlýny melou pomalu, ale jistě“, znamená v lidové mluvě tak trefné vyjádření tohoto tkaní bezpodmínečného vzájemného působení v celém stvoření, jehož neposunutelné zákony v sobě nesou Boží Spravedlnost a vynucují ji. Mrholí, stéká se, proudí a vylévá se to nad celým lidstvem, lhostejno, zda toto si to přeje, či nikoliv, zda se tomu podrobuje, nebo se tomu vzpírá, musí to přijmout jako spravedlivý trest a odpuštění nebo odměnu v povznesení.

Kdyby mohl reptající nebo pochybující jen jedenkrát nahlédnout do jemnohmotného, proniknutého přísným Duchem a neseného vlněním a tkaním, které celé stvoření proniká, objímá, spočívá v něm, je samo částí stvoření, živé jako věčně poháněný tkalcovský stav Boží, ihned by ostýchavě umkl a zděšen by poznal domýšlivost, která spočívá v jeho slovech. Klidná důstojnost a jistota, kterou by spatřil, donutila by ho v prachu odprosit. Jak malého představoval si pak svého Boha! A jakou ohromnou velikost nachází v Jeho dílech. Pak by poznal, že ve svých nejvyšších pozemských představách se jen pokoušel Boha strhnout dolů, dokonalost velkého díla snižoval v marné snaze ho vtěsnat do malicherné soutěsky, vytvořené rozumovou výchovou, která se nikdy nemůže povznést nad prostor a čas. Člověk nesmí zapomínat, že stojí v **díle** Božím, sám je částí díla, a tudíž zůstává bezpodmínečně podroben zákonům tohoto díla.

Dílo však nezahrnuje jen pozemským očím viditelné věci, nýbrž také jemnohmotný svět, který v sobě nese největší část vlastního lidského bytí a lidského působení. Jednotlivé pozemské životy jsou z toho jen malou částí, **ale vždy jsou velkými body obratu.**

Pozemské zrození tvoří vždy jen počátek zvláštních úseků v celém bytí člověka, ne však vůbec jeho počátek.

Začíná-li člověk jako takový své putování ve stvoření, tak stojí volně, bez osudových vláken, která vedou ven do jemnohmotného světa, přitažlivou silou stejného druhu na cestě neustále sílí, křížují se s jinými, vzájemně se vetkávají a působí zpět na původce, s nímž zůstávají svázána, a tak s sebou nesou osud nebo karmu. Účinky vláken proudících současně zpět splývají pak do sebe, čímž původně ostře výrazné barvy obdrží jiný odstín a přináší nově splynutý obraz *(Přednáška č. 6: Osud). Jednotlivá vlákna tvoří cestu zpětnému působení tak dlouho, až původce v nitru své bytosti již více neposkytuje pro stejný druh žádný opěrný bod, tuto cestu tedy sám ze sebe již neobnovuje a neudrží ji čerstvou, čímž se tato vlákna nemohou již pevně zachytit, nemohou se již zaháknout a musí od něj uschlé odpadnout, lhostejno, zda jsou dobré nebo zlé.

Každé osudové vlákno formuje se tedy jemnohmotně aktem vůle při rozhodnutí k činu, napíná se ven, avšak zůstává navzdory tomu v původci zakotvené a tvoří tak bezpečnou cestu ke stejným druhům, tyto posiluje, a současně však od nich také opět dostává sílu, která touto cestou proudí zpět k východisku. V tomto dění spočívá pomoc, která přichází usilujícímu k dobru, jak je zaslíbeno, nebo však skutečnost, že „zlo opět nutně plodí zlo“ *(Přednáška č. 30: Člověk a jeho svobodná vůle).

Každému člověku přinášejí tedy zpětná působení tato běžící vlákna, k nimž denně navazuje nová, jeho osud, který sám sobě vytvořil a je mu podroben. Každá libovůle je při tom vyloučena, tedy také každá nespravedlnost. Karma, kterou člověk nese s sebou a která se jeví jako jednostranné předurčení, je ve skutečnosti jen bezpodmínečný **následek** jeho minulosti, pokud ve vzájemném působení nebyla ještě vyrovnána.

Skutečný počátek bytí člověka je **vždy** dobrý, a u mnohých také i konec, s výjimkou těch, kteří sami sebe ztratili tím, že nejdříve ze sebe svým rozhodnutím podali ruku zlu, které je pak zcela vtáhlo do zkázy. Osudové proměny spočívají vždy jen v mezidobích, časech vnitřního rozvoje a zrání.

Člověk sám formuje si tedy neustále svůj budoucí život. Dodává vlákna a určuje tím barvu a vzor roucha, které pro něj tkalcovský stav Boží zákonem vzájemného působení utká.

Často daleko nazpět leží příčiny, které rozhodujícím způsobem působí na poměry, v nichž bude duše zrozena, právě tak pro dobu, pod jejímiž vlivy dítě vstupuje do pozemského světa, aby pak během jeho pozemského putování stále působily a dosáhly toho, co je přímo pro tuto duši nutné rozuzlit, obrousit, odhodit a dále se naučit.

Avšak neděje se to také jednostranně jen pro dítě, nýbrž vlákna se spřádají samočinně tak, že v pozemském zároveň spočívá vzájemné působení. Rodiče dávají dítěti přímo to, co potřebuje ke svému dalšímu vývoji, právě tak na druhé straně dítě rodičům, nechť je to dobré nebo zlé; neboť k dalšímu vývoji a k rozmachu patří ovšem také uvolnění od zla prožitím téhož zla, čímž jako takové bude poznáno a odvrženo. Příležitost k tomu

neustále přináší vzájemné působení. Bez něj by člověk nemohl nikdy být skutečně osvobozen od toho, co se událo. Tak spočívá v zákoně vzájemného působení jako veliký dar milosti cesta ke svobodě a ke vzestupu. Proto nemůže být o trestu vůbec hovořeno. Trest je falešný výraz, protože právě v tomto dění spočívá ta nejmocnější Láska, kterou poskytuje ruka Tvůrce k odpuštění a osvobození.

Pozemský příchod člověka se skládá z plození, inkarnace a zrození. Inkarnace je vlastní vstup člověka do pozemského bytí *(Přednáška č. 7: Stvoření člověka).

Tisícerozásobná jsou tedy vlákna, která spolupůsobí při určení inkarnace. Vždy však až do nejjemnějších odstínů je také v těchto dějích stvoření spravedlnost, která se vybavuje a tlačí k podpoře **všech** zúčastněných.

Tím stává se zrození dítěte ještě více posvátnějším, důležitějším a hodnotnějším, než jak je to obecně bráno. Tím přece nastává dítěti, rodičům a dokonce také jakýmkoliv sourozencům a dalším lidem přicházejícím do styku s dítětem jeho vstupem do pozemského světa nová, zvláštní milost Stvořitele tím, že všichni obdrží příležitost jakýmkoliv způsobem pokročit vpřed. Rodičům může být nutnou péčí v chorobě, těžkými starostmi nebo útrapami poskytnuta příležitost k duchovnímu zisku, ať již jako lék, prostý prostředek k účelu nebo také skutečné vyrovnání staré viny, dokonce snad předběžné vyřešení hrozící karmy. Neboť stává se velmi často, že při již započatém dobrém chtění člověka, kterého má zasáhnout **vlastní** vážná nemoc právě zákonem vzájemného působení jakožto karma, tak z milosti následkem jeho dobrého chtění bude **předběžně** rozuzlena skrze jeho svobodné rozhodnutí obětavě

ošetřovat vlastní nebo cizí dítě. Skutečné vyrovnání však může nastat přece jedině v citu, v úplném prožití. Při vykonávání opravdu milující péče je prožitek často ještě větší než při vlastní nemoci. Ten je hlubší v obavě a bolesti během nemoci dítěte nebo někoho jiného, koho skutečně považujeme za svého milovaného bližního. Právě tak hluboká je radost z jeho uzdravení. A právě tento silný prožitek sám pevně vtiskne své stopy do citu, do duchovního člověka, tím ho přetváří a touto přeměnou odřízne osudová vlákna, která by ho jinak ještě potkala. Tímto odříznutím nebo oproštěním odmrští se vlákna jako napjatá guma zpět na opačnou stranu, ke stejnorodým jemnohmotným shromaždištím, ze kterých je přitažlivá síla nyní jednostranně přitahuje. Tím je každý další účinek na změněného člověka vyloučen, protože k tomu schází spojovací cesta.

Jsou tedy tisíceré způsoby vyrovnání v této formě, jestliže člověk dobrovolně a rád převezme nějakou povinnost vůči druhým, z lásky nebo z lásce příbuzného soucitu.

Ježíš ukázal ve svých podobenstvích toho nejlepší příklady. Právě tak ve svém kázání na hoře a všech ostatních řečech poukazoval zcela zřetelně na dobré výsledky takového jednání. Mluvil při tom vždy o „bližním“ a ukázal tím nejlepší cestu k vyrovnání karmy a ke vzestupu v nejprostší a nejživější formě. „Miluj svého bližního jako sebe sama“, napomínal a dal tím klíč k bráně veškerého vzestupu. Nemusí se přitom vždy jednat o nemoc. Děti, jejich nutné ošetřování a výchova, dávají nejpřirozenějším způsobem tolik příležitostí, že skrývají v sobě **všechno**, co vůbec jen jako vyrovnání může přicházet v úvahu. A proto děti přinášejí požehnání, lhostejno, jak jsou zrozeny a vyvinuty!

To, co platí pro rodiče, platí rovněž také sourozencům a všem, kteří s dětmi přicházejí hodně do styku. Tito mají rovněž příležitosti novým pozemšťanem získat tím, že se snaží, ať již také jen odložením špatné vlastnosti nebo podobnými věcmi, v trpělivosti, ve svědomitém napomáhání nejrůznějšího druhu.

Dítěti samotnému je však pomůženo neméně. Každý je zrozením postaven před možnost dojít o mocný kus cesty vzhůru! Kde se tak neděje, je dotyčný na tom sám vinen. V takovém případě on nechtěl. Proto je třeba každé zrození považovat za dobrotivý dar Boží, který přichází k rozdělení stejnoměrně. Také tomu, kdo sám žádné děti nemá a vezme si k sobě cizí dítě, není zkráceno požehnání, nýbrž je ještě větší činem přijetí, když se tak stalo kvůli dítěti, a ne k vlastnímu uspokojení.

Při běžné inkarnaci hraje vedoucí roli přitažlivost duchovně stejného druhu jakožto spolupůsobící při vzájemném působení. Vlastnosti, které se jeví jako dědičné, nejsou ve skutečnosti zděděné, nýbrž přivozené výlučně touto silou přitažlivosti. Není při tom nic duchovně zděděno od matky nebo otce, protože dítě je právě tak pro sebe uceleným člověkem jako oni sami, jen v sobě nese stejné druhy, jimiž se cítilo být přitahováno.

Přece však to není sama tato síla přitažlivosti, která při inkarnaci účinkuje rozhodujícím způsobem, nýbrž mají do toho co mluvit také ještě jiná průběžná osudová vlákna, která jsou k inkarnující se duši vázána a která snad jsou nějakým způsobem spojena s členy rodiny, do níž je vedena. Všechno to spolupůsobí, táhne a nakonec přivozuje inkarnaci.

Jiné je to však, když duše na sebe bere dobrovolné poslání, aby buď určitým pozemským lidem pomohla, nebo spolupůsobila na nějaké pomocné činnosti pro celé lidstvo. Pak také duše bere předem na sebe vědomě všechno, co ji na zemi potká, čímž nemůže být vůbec hovořeno o nespravedlnosti. A za to musí pro ni nastat odměna v důsledku vzájemného působení, jestliže se všechno stalo v obětavé lásce, která se však po odměně neptá. V rodinách, ve kterých jsou dědičné nemoci, přichází duše k inkarnaci, jež tyto nemoci vzájemným působením potřebují k vyrovnání, očištění nebo k postupu vpřed.

Hlavní a zadržující nitky nepřipustí chybnou, tedy nespravedlivou inkarnaci. Vylučují z toho jakékoliv pochybení. Bylo by to pokusem plavat proti proudu, který s železnou, neposunutelnou mocí plyne svojí upravenou cestou a každý odpor předem vylučuje tak, že dokonce k nějakému pokusu nemůže vůbec dojít. Při přesném povšimnutí si jeho vlastností však dává jen požehnání.

A povšimnutí dojde rovněž všechno při dobrovolných inkarnacích, při kterých se dobrovolně přijímají nemoci k dosažení určitých účelů. Když třeba otec nebo matka na sebe vlastní vinou uvalí nemoc, ať už také jen nerespektováním přirozených zákonů, které bezpodmínečně vyžadují zřetel na zdravé udržování svěřeného těla, tak bude bolest z toho, že tuto nemoc také znovu vidí u dítěte, již v sobě nést usmíření, jež povede k očištění, jakmile bolest procítí opravdově.

Uvádět zvláštní příklady by bylo bezúčelné, protože každé jednotlivé zrození by mnohonásobně spletenými osudovými vlákny podávalo nový obraz, odlišný od jiných, a dokonce každý stejný druh se jemnými odstíny vzájemného působení v jeho

směšování musí jevit v tisícero násobných proměnách.

Budiž uveden jen jednoduchý případ: Matka miluje svého syna tak, že všemi prostředky mu zabrání, aby kvůli sňatku od ní odešel. Poutá ho trvale na sebe. Tato láska je falešná, čistě egoistická, sobecká, i kdyby matka podle svého mínění nabídla všechno, aby synovi připravila krásný pozemský život, jak jen to je možné. Svoji sobeckou láskou neprávem zasáhla do života svého syna. Opravdová láska nikdy nemyslí na sebe sama, nýbrž vždy jen na prospěch milovaného, a jedná tak i tehdy, když je to spojeno s vlastním odříkáním. Přichází matčina hodina, kdy je odvolána. Syn stojí nyní sám. Je pro něj příliš pozdě, aby se ještě radostným rozmachem, který poskytuje mládí, pozvedl ke splnění svých vlastních přání. Navzdory všemu při tom ještě něco získal; neboť cosi uvolnil způsobeným odříkáním. Buď je to stejnorodost z jeho dřívějšího bytí, čímž se vyhnul vnitřní osamělosti v manželství, která by ho jinak musela v případě sňatku zastihnout, nebo cokoliv jiného. V takovýchto věcech pro něj plyne jen přínos. Matka však si svou sobeckou lásku odnesla s sebou. Přitažlivá síla duchovně stejného druhu táhne ji proto neodolatelně k lidem se stejnými vlastnostmi, protože nachází v jejich blízkosti možnost v citovém životě takovýchto lidí spoluprocítit malou část jejich vlastní vášně, jestliže tito svou sobeckou lásku uplatňují vůči druhým. Tím zůstává pozemsky připoutaná. Jestliže však u lidí, v jejichž blízkosti se trvale nachází, nastane plození, dochází u ní tímto spojením, kterým se duchovně připoutala, k inkarnaci. Pak se karta obrací. Nyní musí jako dítě trpět pod stejnou vlastností otce nebo matky tím samým, čímž kdysi nechala trpět své dítě. Nemůže odejít ze svého rodného domu navzdory její touze a nabízejícím se příležitostem. Její vina je vyrovnána tím, že prožitím takovýchto

vlastností na sobě samé je pozná jako bezprávi a tím je od nich oproštěna.

Spojením s hrubohmotným tělem, tedy inkarnací, je každému člověku dána páska, která mu brání přehlédnout jeho minulé bytí. To je také, stejně jako všechno dění ve stvoření, jen k přínosu dotyčného. V tom spočívá opět moudrost a láska Stvořitele. Kdyby si byl každý přesně vědom svého dřívějšího bytí, tak by zůstal ve svém novém pozemském životě jen klidným pozorovatelem, stojícím stranou, ve vědomí získaného pokroku nebo vyrovnání něčeho, v čem taktéž spočívá jen pokrok. Avšak právě tím by pak pro něj nebyl žádný postup vpřed, nýbrž místo toho by to spíše přineslo velké nebezpečí úpadku. Pozemský život má být skutečně **prožit**, jestliže má mít účel. Jen co se vnitřně se všemi výškami a hloubkami naskrz prožije, tedy procítí, stává se osobním vlastnictvím. Znal-li by člověk vždy jasně a předem přesný směr, který mu je užitečný, tak by pro něj nebylo žádného uvažování, žádného rozhodnutí. Tím by nemohl znovu získat žádnou sílu a žádnou samostatnost, které bezpodmínečně potřebuje. Takto však bere každou situaci svého pozemského života opravdověji. Každé skutečné prožití pevně vtiskuje dojmy do citění, do toho nepomíjejícího, které člověk s sebou bere při proměně jako jemu náležející část jeho samého, nově dojmy utvořenou. Avšak také **jen** skutečně prožité; všechno ostatní zanikne s pozemskou smrtí. **Prožité** však zůstává jako vyjasněný hlavní obsah pozemského bytí jeho ziskem! K prožitému nepatří všechno naučené. Nýbrž z naučeného jen to, co si člověk prožitím osvojil. Všechna ostatní změť naučeného, pro něž mnohý člověk obětoval celé své pozemské bytí, zůstává zpět jako plevy. Proto nemůže být kterýkoliv okamžik života brán nikdy dost vážně a myšlenkami, slovy a skutky musí proudit silné

životní teplo, aby neklesly k prázdným zvyklostem.

Nově narozené dítě jeví se díky pásce přiložené při inkarnaci jako zcela nevědomé a je proto mylně také pokládáno za nevinné. Přitom přináší si často silnou karmu, která mu nabízí příležitost dřívější bludné cesty vykoupit úplným prožitím. Karma je v předurčení jen nutným následkem toho, co se již událo. Při dobrovolném přijetí poslání se tím dosahuje pozemského porozumění a pozemské zralosti ke splnění poslání, pokud to nepatří k poslání samotnému.

Proto by neměl člověk více reptat nad nespravedlností při zrození, nýbrž vděčně vzhlížet ke Stvořiteli, který s každým jednotlivým zrozením dává jen novou milost!